hallja az alig lehelt mondatot, „Újra kezdeni nem lehet”, egy levegővel énekled a dallamot, nincs feloldás csak a végén, addig kell kitartani”.

Ablakon sugárnyaláb, aranykoszorú, Petra ujjával dobol, „ti-ti, ti-ti, tá, tá…”, lassan bomlik a dallam, zümmögve csak, „mi, mi, ré, ré, dó, ré”, Gréta szeme villan, mint a kés, „Ne, Petra, ne…”, de, a dallamnak gyermekkor-íze van, „Levegővételnyi dallamáldozat”.

Kristóf anyához lép, lefogja a szemét, már Petra is mögötte áll, Gréta sír:

– Anya, jaj, anya…

– Hát ennyi volt…

Petra nem hall, nem lát, szól benne a dal:

– Mi, mi, ré, ré, dó, ré,
mi, mi, ré, ré, dó, ré
Katalinka, szállj…

KISS IRÉN

Kettőnk pályája

hordozom démonok rágcsálta tested
s éjjelente a testemből tépett aranyfonallal
foldozom köntösöd felfesléseit,
drága életerőd hogy ne szivárogjon el:
szerveid mozaikját simogatom,
s követlek zavaros álmaidban, melyekben
akkor nyújtod sáros szíved, ha kentaurként
állok eléd – ölellek, mint levegő
a hegyormot s partját a tenger,
hallgatlak, mint föld moraját töppedt
kövek, s látom meglepetésed, ha
egyszer majd figyelmes tekintetem
észreveszed.

Budapesti lepel

az erkély korlátjára akasztva
cibálja a feltámadás szele:
a vásznon a virrasztások térképe –
hosszú dermedtségek, merev fordulatok,
az álom enyve, makacs túlélés-tervek,
hüllők pánikja az illanó zsákmány miatt,
megújuló világteremtés-játszma,
verejték-foltok, kígyóharapások nyomai:
embertest sokféle lenyomata, amelyből
egységes alakot próbál tépkedni
a megváltó március végi szél,
mankón járó és foldozott remény,
a sarkokban élősdiek csapdái és csapdák
élősdieknek: vár a királyság,
ám az arany országgömb héja mint
tojásé egykönnyen megroppanhat,
s a tetszetős korona, meglehet, ólom-súlyú.